

Autorka bestselleru *Alfa & Omega*

TESS M. PUFFROVÁ

A detailed illustration of a young man with dark hair, a nose ring, and a pearl necklace. He has a serious, intense expression and is holding a single lit matchstick in his right hand. The background is dark and moody, with a warm orange glow emanating from the match. The title 'Kde je Nate' is written in a large, elegant, white script font across the lower half of the image.

*Kde je
Nate*

žhavý erotický thriller
plný napětí, lásky a zrady

Kde je
Nate

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Tess M. Puffrová, 2025

Cover © Michaela Dopitová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6833-2 (pdf)

TESS M. PUFFROVÁ

Kde je Nate

*Pro pošramocené holky,
které hledají pošramocené kluky.*

Prolog

Za uplynulej rok jsem nabyl dojmu, že můj život nemusí být tak na hovno jako dřív. Myslel jsem, že jsem získal aspoň nějakou volnost. Že ze mě má Paul strach, protože bych mohl poslat jeho byznys ke dnu.

Nikdy jsem se nepletl víc.

Už když jsem se blížil k Paulově kanceláři, všiml jsem si starší dámy, jak se opírá o zábradlí kolem ochozu. Jakmile mě zaregistrovala, narovnála se a nadějně se usmála. „Nate,“ vydechla a zdálo se, že chce ještě něco říct, ale já ji beze slova minul a zabočil do chodby. Měla s tím, proč jsem tady, něco společného? Chtěla mě prosit, abych před policií mlčel? To ona přivedla Paula na to, jak mě... používat. Dostala by se tím do problémů, o tom jsem nepochyboval.

Neměl jsem čas nad tím hloubat, jen jsem se zamračil na gorilu před Paulovými dveřmi a nechal se vpustit do jeho kanceláře.

Paul pochodoval před svým pracovním stolem s rukama za zády. Vypadal rozčileně, ale jakmile mě spatřil, na tváři se mu objevil širokej úsměv. Falešnej úsměv. „Nathanieli, tak rád tě zase vidím.“

„Nejsem tvůj čokl, aby sis mě k sobě mohl takhle volat,“ zavrčel jsem vztekle a bylo mi fuk, že nejsme v kanceláři sami. Na pohovce vlevo od dveří seděla paní Franklinová a roztřeseně si tiskla kolena. Tak at'. Dřív jsem se před ní styděl, ale to dávno vzala voda. Už jsem neměl z jejího manžela strach. Teď jsem měl konečně po šesti letech navrch.

Paul mávl na svoji ženu, jako by to byla nějaká bezvýznamná společnice. „Vypadni,“ nakázal jí bez okolků.

Paní Franklinová mezi námi zatékala pohledem a pevně stiskla rty. Bylo jasné, že se jí ani trochu nelíbí nechávat nás o samotě, ale přesto se zvedla a odešla. Tak jako vždycky.

„Myslím, že se trochu zapomínáš,“ spustil Paul stále přátelským tónem, když za jeho ženou zapadly dveře. „Pracuješ pro mě. Takže budeš dělat to, co ti nakážu. A můžu si tě k sobě volat, jak se mi zlíbí.“

Chladně jsem se zasmál. „Nejsem tvůj majetek.“

Přešel ke mně a já měl najednou co dělat, abych neustoupil. I když jsem si připadal v přesile, přesto se na mně minulost podepsala. „Ale ano, jsi můj majetek, Nathanieli,“ řekl s vážnou tváří a chtivě si mě prohlížel.

Výhrůžně jsem vycenil zuby. „Jestli nechceš skončit v lochu, tak bys měl radši zapomenout, že existuju.“

Zamračil se a nesouhlasně zamlaskal. „Ach, můj drahý, snad si nemyslíš, že nade mnou máš nějakou moc? Že bys mě snad mohl ohrozit? Ale no tak...“ Potichu se zasmál, jako kdyby snad slyšel skvělý vtip. Pak zvedl ruku a zlehka mi položil prsty na krk. Při jeho doteku jsem ztuhl. „Jsi můj. A když budu chtít,“ pokračoval a oči mu klesly na moje tělo, „vezmu si tě, jak budu chtít.“

Srdce se mi na chvíli zastavilo děsem. Pak jsem však setřásl svou ztuhlost a chvatně jsem popadl Paula za zápěstí, abych mu zabránil na mě sahat. „Ty už se mě nikdy ani nedotkneš.“

Kapitola I

Dveře ložnice se otevřely a objevila se paní Kehlerová, zpod čepce jí vykukovaly šedé vlasy a vypadala vyčerpaně, ale usmívala se a pobídla nás, abychom šli dovnitř.

Ted', když už se zpoza dveří neozýval křik, se moje srdce trochu uklidnilo. Přesto jsem byl nervózní, jak jsem šel ve stopách otce a sester do zšerělého pokoje.

Pořádně se mi ulevilo, až když mi Agnes přestala clonit a já ve světle svíci spatřil mámin bledý zpocený obličej. Ležela v posteli a v rukách držela zavinutý balíček. Malého človíčka. Mého bratra.

Máma se šťastně usmála. „Wilkum Arthur,“ špitla a odhalila ten malinký obličej se zavřenými očky, který si k sobě tiskl drobounkou pěstičku. Při tom pohledu se ve mně něco pohnulo. Možná to byla čistá radost a dojetí, které mě hřálo na srdci. Nebo to byl nějaký hluboko zakořeněný instinkt to malé miminko chránit.

A taky že budu.

„Ich bin froh dich zu aadrebbe, Arthur,“ usmál jsem se na miminko. Budu jeho velký brácha a ochráním ho před čímkoliv.

Povím vám příběh...

O dívce, která to neměla v životě lehký. Byla sirotek a měla jen svou starší sestru. Společně bojovaly proti světu, ale sestra začala prohrávat. Aby ji nestáhla s sebou ke dnu, musela ji dívka nechat jít. Přišla o ni a celý svět se jí zhroutil.

Pak se ale objevil princ na bílém koni. Ochotný odpustit dívce ty nehorší hříchy a postarat se o ni. Vyvedl ji z chudoby i z temných koutů její mysli. Dal jejímu životu jistoty, který nikdy dřív neměla. Dal jí něhu a lásku. A žili spolu šťastně až navěky... ne? Až na to, že i u Popelky známe její příběh jen do bodu, kdy si vzala prakticky neznámého chlápka. Už nám nikdo neřekne, jestli za pět let neumřela

při porodu dvacátýho dítěte nebo ji princ nezačal mlátit. Kdo ví, třeba si z ní taky udělal služku, nebo ji naopak ignoroval a udržoval poměr se svým podkoním.

Šťastně až navěky neexistuje.

Vstoupila jsem do zlatem zářící místnosti. Kolem se to blyštělo křišťálovými lustry a zrcadly a v tom těžkém kýči se tísnily ženy ve večerních róbách a muži ve smokinzech. Byly jich davy. Tlačily se na mě ze všech stran, sotva jsem skrz ně zvládla projít. Nakonec se mi nějak podařilo prodrat se až dopředu k pódiu. Vytáhla jsem se na špičky a pátrala po pečlivě učesaných hnědých vlasech a snědý tváří ověšený zlatem. Jenže jsem ho neviděla.

Nebyl tu a já si s panikou uvědomila, že tu není ještě někdo. Postarší muž s excentrickým vzhledem. Spěšně jsem začala otáčet hlavou a ujišťovat se, že jsem jen nepozorná a oni tu někde jsou, ale nebyli. Vzhlédla jsem nahoru na ohoz, který lemoval sál, a tam... stála postava. Muž s hnědými vlasy, ale než jsem si stihla prohlédnout jeho tvář, už se otočil a zamířil pryč. Do přílehlý chodby, ve který, jak jsem věděla, byla kancelář.

Na nic jsem nečekala a vyrazila sálem skrz dav zase zpátky do vstupní haly, ze který jsem vyběhla po honosným schodišti. Plíce mě pálily, ale nezastavila jsem a rovnou vtrhla do chodby, na jejímž konci obvykle postával bodyguard. Teď tam však nikdo nebyl. Ale v kanceláři ano.

Zděšeně jsem naslouchala sotva slyšitelným vzdechům a pomalu se blížila ke dveřím. Moje bledá ruka roztřeseně sáhla po klice a...

Zmateně jsem zůstala stát. Místnost přede mnou nevypadala tak, jak jsem si ji pamatovala. Místo pohovky stála postel se saténovým povlečením a osvětlovalo ji jen jedovatě zelený světlo, stejně jako muže na ní. Zamrkala jsem a i ve tmě jsem viděla, že on je jediný v místnosti.

Slastně zasténal, ruka v jeho klíně se pohnula.

„P-promiň, nevěděla jsem, že...“ spustila jsem, ale on se pokřiveně usmál.

„Čekal jsem na tebe,“ řekl, aniž by se na mě podíval, oči upíral před sebe a mně teprve v tu chvíli došlo, že u postele stojí stativ s kamerou.

„Dlužíš mi peníze, vzpomínáš?“ pronesl chladně a opět pohnul rukou. Neodvažovala jsem se sklopit pohled, nesměla jsem. „Pět tisíc.“

„Já vím,“ vydechla jsem a hrudník se mi nakrátko sevřel úzkostí. „Ale tohle nemůžu,“ snažila jsem se namítnout. Měla jsem přítele, kterému jsem slíbila, že už tohle nikdy neudělám.

Kluk na posteli na mě upřel pronikavý pohled. Býčí pohled. Nateův pohled. „Máš snad na výběr?“ řekl mrazivě. „Navíc,“ dodal a znovu se usmál, až se mu zlatý kroužek v septu zaleskl, „oba víme, že to chceš. Podívej se na mě,“ pobídl mě pak a já... ho poslechla.

Pohledem jsem zvolna klesla k jeho nahému tělu. Nejprve na zeleným světlem ozářená krásná ramena. Můj oblíbený *deltoideus*. Pak dál na pevnou hrud', na který byly i v zelený tmě jasně vidět pecky v propíchnutých bradavkách. Pokračovala jsem dál na břicho. A nakonec...

Stála jsem a sledovala, jak zlehka pohybuje rukou na pevném penisu, který, jak jsem věděla, je neuvěřitelně hebký na dotek. Mezi nohama se mi začala šířit vlhkost.

„Chtěla by sis sáhnout?“ zeptal se Nate potichu, ale hříšně.

Nervózně jsem zatěkala očima do těch jeho. „J-jo,“ vydechla jsem sotva slyšitelně.

Pustil svou úctyhodnou délku a natáhl ruku ke mně. Zatlačila jsem odporný pocit provinění do pozadí a udělala pár kroků k posteli, dokud se naše prsty nedotkly. S pohledem upřeným do mých očí a beze slov mi navedl dlaň dolů. Sevřela jsem ho a ani nedýchala, když jsem po něm párkrát přejela. Jemu ze rtů unikl slastný povzdech.

„Pojď sem,“ pobídl mě pak a posunul se, aby mi udělal místo na matraci. Se silně bušícím srdcem jsem si k němu sedla a nechala ho, aby mě nastavil tak, jak potřeboval. Čelem ke kameře. Široce mi rozevřel nohy, takže mi byly vidět vlhký kalhotky pod jednoduchými teplákovými šaty. Nehodila jsem se do pozlátka a přepychu kolem. Vůbec bych tu neměla být.

A přesto jsem byla.

Pootevřela jsem rty a uniklo mi z nich rozechvělý zasténání, když mě Nate pohladil mezi nohama. „Dívej se do objektivu,“ nakázal a stáhl mi kalhotky. A pak, tak, aby nepřekážel kameře, do mě pronikl prsty.

Nezdržoval se něžnostmi a začal prudce přirážet. Byla jsem mu vydána napospas tak, jak se mu to líbilo. Nechtěl mě milovat, nenáviděl mě. A dával mi to najevo jediným způsobem, který znal.

Ale já chtěla víc.

Jako by mi četl myšlenky, vytáhl ze mě prsty, jen aby je přiložil k mému druhému otvoru. Sykla jsem a zmámeně zamrkala, hlava mi najednou přišla moc těžká a ruce, kterými jsem se zapírala o matraci, mi povolily. Připadala jsem si jak v drogovém deliriu nebo v horečce. Všechno kolem mě bylo rozmazaný a nejasný. Tmavý.

„Ne, ne, dívej se do kamery,“ napomenul mě a zatlačil jedním prstem proti mému vstupu.

„Nate...“ vydechla jsem s drobnou dávkou strachu a ohromnou dávkou vzrušení. Chtěla jsem to, tak zatraceně moc, ale taky... „Chci tebe.“

Nate se slabě usmál. „Tak buď se mnou.“

„Jenže ty tu nejsi, Nate,“ špitla jsem a do očí se mi tlačily zrádný slzy, zatímco myslí mi začalo prostupovat nepříjemný, ač tichý, pípání. „Nejsi tu...“

Sen.

Je to jen sen.

Se zalapáním po dechu jsem otevřela oči a chvatně jednou rukou vypnula budík na mobilu. To, že mám tu druhou mezi nohama, mě ani nepřekvapilo, protože takový sen za uplynulý rok ani zdaleka nebyl první, i když v poslední době se mi zdají čím dál častěji.

Dřív jsem měla výhradně sny plný děsu. Takový, ve kterých jsem hrabala holými rukama do země, abych zas a znovu prožila ten nejhorší okamžik v mém životě. Ale netrvalo dlouho a občas ten vzorec nočních můr naboural sen plný sexu. Plný Natea. Možná to ale pořád byly noční můry... mučily mě dost podobně.

Ztěžka jsem vydechla a chvíli dezorientovaně hleděla na stíny nad sebou. Nebyl tu, nebyl skutečný. Co ale skutečný bylo, byly moje slzy, který mi tekly po tváři, i nepříjemnej pocit v hrudníku. Pocit provinění, zrady a taky zatracený bolesti z osamění. Protože on tu nebyl, už víc jak rok jsem ho neviděla. *Rok.*

I přes pocit osamění jsem ale sama nebyla. Polkla jsem a chvíli naslouchala pravidelnému oddechování, než jsem co nejopatrněji vstala z postele tak, abych Dereka nevzbudila. Po špičkách jsem přecupitala ložnici a vpadla do koupelny, kde jsem se nakrátko opřela o umyvadlo. Po snech, jako byl tenhle, bylo těžký vrátit se do reality a uvažovat racionálně. Mozkem, ne rozházenými pocity a vzrušeným tělem.

Měla jsem Dereka, který mě miloval a opečovával. To byla moje realita, můj život. Přesto jsem to dnes v noci mohla změnit. Zničit nebo... nevím co. Nebyla jsem si jistá vůbec ničím, přesto jsem sáhla po džínech, který jsem měla nachystaný na pračce. V rychlosti jsem si je natáhla přes šortky na spaní a nazula se do kecek. Potichu jsem přešla do před síně a zaváhala při pohledu na klíčky od Derekovy auta, který visely na háčku vedle dveří. Řidičák jsem dostala před měsícem, mohla jsem řídit. Ale... nepřišlo mi správný si brát jeho auto, a tak jsem se od klíčků odvrátila.

Když jsem otvírala vchodový dveře, ani jsem nedýchala.

A pak už jsem běžela po schodech ven z domu, ven do temný letní noci. Zatímco jsem míjela jednu ulici za druhou, bouřilo ve mně tolik pocitů, že jsem je málem nezvládla unést. Jako by mě tížily na ramenou a podlamovaly mi nohy.

Bylo to, co jsem se chystala podniknout, největší chyba v mém životě?

Uplynuly už víc než tři týdny od chvíle, kdy mi přišel pohled z Oregonu s tajným vzkazem, abych se dnes o půlnoci dostavila do jedné z místních hospod. Až do večera jsem byla přesvědčená, že na schůzku nepůjdu, ale když jsem si lehla do postele, uvědomila jsem si, že jestli zůstanu ležet, nadosmrti si to neodpustím. Proto jsem si nastavila budík a přichystala džíny.

Musela jsem ho vidět. Chtěla jsem ho vidět. Tak moc, až se mi z toho chtělo plakat. Chtěla jsem s ním mluvit a prohlídnout si jeho tvář. Chtěla jsem se ho dotknout – skutečně, nejen ve snech.

Spěšně jsem kličkovala ruchem nočního města. Půlnoc měla nastat za patnáct minut, naštěstí to pěšky k podniku, kam mě kdysi vzal můj kamarád Gill, abych se s Natem seznámila, bylo jen kousek.

Když jsem dorazila na dohled ode dveří hospody ve stylu anglických pubů, zvolnila jsem krok. Hruď se mi svírala očekáváním a na tváři se mi samovolně roztáhl úsměv.

Uvidím ho. Konečně ho zase uvidím.

Netušila jsem, jestli se zvládnou ovládat a udržet si aspoň nějakou čest, abych nezradila Dereka víc, než už jsem to dělala, ale slíbila jsem si, že se vynasnažím. Přesvědčovala jsem se, že Natea maximálně obejmu, jako kamaráda. Popovídám si s ním. Zjistím, co je u něj nového, a půjdu.

Jenže jsem v hloubi duše věděla, že tak snadný to nebude. Moje sny to potvrzovaly.

Přišla jsem si jako zrádkyně. Byla jsem zrádkyně. Moc dobře jsem věděla, jak by to mému příteli ublížilo. Nenáviděl Natea a nemohla jsem se mu divit. Když jsem kdysi Derekovi ve skladu jeho kavárny na kolenou a se slzami v očích vysvětlovala, jak a proč jsem se s Natem seznámila, Derek vypadal, že jsem mu zlomila srdce na milion kousků. Nepřekvapilo mě, že když se později náš vztah začal opět formovat, tak měl podmínku, abych vymazala Nateovo telefonní číslo a slíbila, že s ním zpřetrhám veškerý kontakty.

Už se stejně stalo, poslala jsem Natea pryč, takže nemělo smysl nesouhlasit. K čemu mít v telefonu číslo, který už nikdy nevytočím? Dala jsem přednost Derekovi a pohodovému životu. Držet se minulosti a kluka, kterýho jsem neměla – a nechtěla –, by bylo bláznovství.

A tak jsem mimo záblesky náhodných snů žila s Derekem v klidu a míru až do chvíle, kdy jsem v rukách držela první pohlednici s krajinou zalitou sluncem. Zatajila jsem ji. A zatajovala jsem další, který chodily zhruba každý měsíc, protože jsem věděla, že můj přítel by to nepřekousl.

Derek byl mým vysněným princem. Když jsme spolu začali pořádně chodit, nejenže mi pomohl dostat se z temnoty, ale hlavně mi dal lásku, kterou jsem tolik potřebovala. Na rukách mě nosil. Jenže přesto v něm moje předchozí jednání zanechalo nějaký stopy. Šrámy hořkosti a nejistoty, který jsem nebyla schopná rozehnat. Spíš jsem je ještě zhoršovala.

Jednou se stalo, že Derek otevřel schránku s pohlednicí dřív než já a strašně se naštvál. Musela jsem hrát blbou a lhát, že vůbec netuším, proč mi Nate píše, a přísahat, že naši adresu nemá ode mě, že nejsme v kontaktu. Nebýt Gilla, který Derekovi přiznal, že adresu dal Nateovi on, a tvrdil mu, že mě Nate bere jen jako kamarádku a posílá pozdravy všem z party – což byla lež –, asi by mě Derek ve vteřině vyhodil na ulici. Štěstí, že Nateovy vzkazy vždy vyznívaly nevinně. Žádný hříšný řečičky a poznámky, že se mu po mně stýská. Nic takového.

Nejen díky tomu se mi to podařilo zahrát do outu a situaci uklidnit. Derek byl ale od té doby vůči mně podezřavější než kdy dřív. Kdykoliv jsem šla z domu nebo se zdržela dýl v práci, vyptával se. A já lhala. Riskovala jsem a obnovila s Natem kontakt, i když ne doopravdy.

Psal mi – a já mu přes Gilla nevzkázala, aby toho nechal.

Jezdila jsem k němu – aniž bych se s ním dokázala setkat.

Sledovala jsem jeho videa – už zase.

O tom posledním Nate věděl. Sám mi v jedné pohlednici dokonce poslal nový heslo ke svému *WatchStars* účtu. Hádala jsem, že už nechtěl, aby se mu tam mohli dostat lidi od jeho odporného manažera Paula, ale očividně chtěl, abych se tam stále mohla dostat já. Jako kdysi.

Zprvu jsem hodně váhala, než jsem se připojila. Lákalo mě to, ale nechtěla jsem zrazovat Dereka. Jenže pak... jsem prostě neodolala. Když jsem jednou přijela po náročný noční z práce a místo chápavého přítele plného podpory na mě vybaflnul ten podezřavý chlap s tunou dotazů, kde a s kým jsem byla, a nakonec naštvane odešel do kavárny, hledala jsem útěchu a pomoc od stresu jiným způsobem. Otevřela jsem si Nateův profil – na kterém k mému překvapení byl vždycky sám, už žádný pornoherečky ani jiný holky.

Jenomže byla jedna věc sledovat jeho videa, a úplně jiná mu napsat nebo mu stanout tváří v tvář. A příležitosti jsem k tomu měla.

Zhruba ob měsíc jsem jezdila k jeho domu a házela mu do schránky obálky s pár stovkami. Dnešní sen nelhal, vážně jsem mu dlužila peníze. Před rokem dal mafiánovi Teddymu Bakerovi devět tisíc, aby mi zachránil život, a jelikož jsme společně natočili porno, který mu vyneslo čtyři tisíce, dlužila jsem mu „jen“ pět. I to bylo víc, než bych

zvládla splatit jednorázově. A tak jsem si odtrhávala od pusy a jezdila do jeho domu, abych mu mohla dát aspoň něco.

Nikdy jsem však nenašla odvalu vyjet do čtvrtého patra a zaklepat mu na dveře. Byla jsem zbabělec a sketa a nedokázala jsem se tomu postavit čelem.

Až doteď.

Jeho pobídka, abych se s ním sešla, všechno změnila. Vybičovala mě k tomu sem jít a čelit kdovíčemu. Třeba se na mě bude zlobit, že jsem ho odstříhla. Vyčte mi, že žiju s Derekem, a připomene mi, jak moc mě nenávidí – jinak než v mých snech. Slovy. A rozdrtí mi srdce. Nebo mi třeba poděkuje, že jsem ho postrčila k tomu, aby cestoval, což si vždycky přál. Či ode mě bude vymáhat doplacení celých těch pěti tisíc. Anebo naproti sobě budeme jen sedět a blbě koukat.

Ať se mělo stát cokoliv, musela jsem to zjistit.

Konečně jsem se ocitla přede dveřmi, zpoza kterých i přes pokročilou hodinu vycházel hluk hlasů a řinčení sklenic. Měla jsem poslední šanci se otočit, ale neudělala jsem to.

Vztáhla jsem ruku na kliku a s hlasitě tlukoucím srdcem a nedočkavým úsměvem na rtech jsem vstoupila dovnitř.

Na okamžik jsem zůstala stát a rozhlížela se kolem po lidech. Pátrala jsem očima po baru uprostřed místnosti i po stolcích rozsetých všude kolem. Na stěně visela televize se zapnutým sportovním kanálem a pod ní sedělo několik postarších mužů se sklenicemi piva a hlasitě nadávali. U baru se tlačili mladší lidi, ale ani jeden z nich neměl perfektně učesaný hnědý vlasy a pohled, který by mohl zabíjet.

Roztřeseně jsem se otočila na druhou stranu a propátrala sedící osoby, ale Natea jsem stále nespatriila. Pomalu jsem vykročila vpřed, abych prozkoumala i oblast za barem, kam jsem neměla ode dveří příliš dobrý výhled, a ignorovala při tom pohledy ostatních, který jsem k sobě lákala. Bylo mi jasné, že vypadám jako pitomec. Vykulená holka o půlnoci sama v hospodě. A ještě se tváří ztraceně.

Donutila jsem se udržet si úsměv a nevzdávat se naděje, ale Natea jsem neobjevila ani v zadní části lokálu.

Promnula jsem si ruce a bezděčně se podívala do telefonu, jako bych snad měla najít zprávu z Nateova čísla. Samozřejmě tam ale nic nebylo, jen hodiny, který mi ukazovaly pět minut po půlnoci.

Třeba má jen zpoždění. Přiměla jsem se uklidnit a zvolna jsem došla zpět do přední části hospody, kde jsem si sedla k prázdnému stolku. Objednala jsem si colu a s pohledem přišpendleným na vstupní dveře jsem vyčkávala.

Vzpomínala jsem na to, jak jsem tu Natea viděla poprvý. V hnědý kožený bundě a s perlami kolem krku. Jak vypadal jako sex v lidský podobě a jak mě neuvěřitelně vytácel svým praktickým tónem, kterým se mě ptal na intimní věci. Ze začátku jsem ho nesnášela – a on mě. Ale postupem času... Vlastně ne, pořád jsme si dost pili krev, až do poslední chvíle. Jen se vedle chuti toho druhého praštit objevila i chuť se vzájemně políbit, která v mém podvědomí přetrvávala i po roce odloučení.

Dál jsem čekala a pokaždý, když se dveře pohnuly, můj tep vyletěl ke stropu. Ale ani jeden z příchozích nebyl Nate.

Začala jsem pochybovat, jestli jsem tajnou zprávu pochopila správně, a v duchu jsem si znovu prošla slova, který mi Nate napsal a já je četla tolikrát, že jsem si je vryla do paměti.

Drahá Natalie,

zdravím tě z okresu Lincoln v Oregonu! Je tady pěkně, ale zatím moc zima, asi 14 stupňů, i když Diegovi to moc nevadí. Miluje oceán a už tak 7× se v něm rochnil. Bohužel mě do něj většinou zatáhne s sebou, klidně i o půlnoci, takže jsem neustále mokřej (a nemocnej). Ještě, že se mi do auta vejde dost náhradního oblečení, i když k natáčení ho nepotřebuju... však víš.

Stejně mi chybí domov. A hlavně hospoda, kde jsme se poprvý potkali. Doufám, že se máš dobře a jsi šťastná.

*Měj se fajn,
Nate*

Takhle divně mi nikdy dřív nenapsal. Žádná čísla, žádný nesouvislý věty. Byla jsem přesvědčená, že jsem si ten tajný vzkaz jen

nevsugerovala. Možná bych o tom pochybovala víc, nebýt videa, který v tu samou dobu Nate zveřejnil na svém *WatchStars* účtu. V tom videu doslova řekl: „Přijď za mnou.“

Ubezpečovala jsem se v tom, že nejsem blázen a on se určitě ukáže. Opět jsem se zahleděla ke dveřím a dál čekala.

Minuty ubíhaly. Překlenulo se půl jedený, pak jedna. Nakonec se blížila druhá a hospoda se vylidnila.

Můj úsměv mi nevydržel.

„Budeme zavírat,“ upozornila mě servírka, která obcházela kolem a utírala stoly.

Mlčky jsem se zvedla a vyrazila pryč. Zklamaná a smutná, ale taky rozčilená.

Kde je Nate? Proč nepřišel? Třeba ta slova z videa nebyla adresovaná mně, ale chtěl se sejít s někým jiným. Z toho pomyšlení mi těžknul žaludek.

Pomalu jsem se courala zpátky domů, marně kontrolovala mobil a potlačovala smíšený pocity. Napadlo mě se v rychlosti přihlásit k jeho *WatchStars* účtu, jestli tam není nějaký nový vodítko, nová zpráva. Ale jakmile jsem to udělala, zjistila jsem, že jako poslední tam má už týden starý video.

Se zafuněním jsem schovala mobil do kapsy a vstoupila zpět do domu. Vydupala jsem po schodech a pak co nejopatrněji otevřela dveře bytu. S plánem co nejtíšeji proklouznout zpět do postele jsem přešla do ložnice.

Krev mi ztuhla v žilách, když mi došlo, že Derek v posteli není.

Náhle se za mnou ozvaly kroky. „Kde jsi byla?“

Kapitola 2

Seděl jsem na židli s hlavou sklopenou a rukama sepjatýma. Modlil jsem se k Bohu, aby se tomu malému nikdy nestalo nic špatného. Aby byl silný, trpělivý a čistý. Bez hříchu. Ne jako já. Já byl nečistý, plný pokušení.

Dokončil jsem modlitbu za Arthura a začal neslyšně Boha prosit o odpuštění za své hříchy.

„Nathanieli? Jsi tu brzy,“ ozval se za mnou hlas staršího Abrahama a já bezděčně ztuhl. Stiskl jsem své spojené ruce víc a víčka sevřel ještě pevněji.

Bože, prosím, buď se mnou trpělivý. Smiluj se nad mými hříchy, opakoval jsem v duchu a snažil se veškeré své soustředění upínat k Bohu. Ne k muži za svými zády.

Prosím, milostivý Bože, dej mi odvahu napravit mé chyby a pomoz mi stát se lepším člověkem, prosil jsem ve chvíli, kdy mi Abraham položil ruku na záda.

Pomoz mi šířit sílu a lásku, pokoj a spravedlnost... Ruka staršího mi sklouzla po boku. Byl blízko. Tak hrozně blízko.

Moje srdce bušilo, jako by mi chtělo vyskočit z hrudi, mé ruce se opotily. Chvěl jsem se a nedokázal ten třas potlačit.

Jsem pánem svých emocí, ovládám svůj strach, změnil jsem prudce odřikávání ve své mysli, ale prsty, které mi putovaly od boku dopředu na tělo, mě z modlení vytrhly.

„Nathanieli,“ řekl Abraham a jeho ruka se zastavila na mém břiše. „Podívej se na mě,“ přikázal šeptem, přesto důrazně. Neotočil jsem se, dál jsem tiskl víčka k sobě a drtil ruce o sebe, ačkoliv se mi modlitba z hlavy vytratila. Místnost naplňoval ušvaný dech. Můj dech, který jsem se marně snažil dostat pod kontrolu. „Viděl jsem tě včera během zpěvů. Díval ses na Katherine Bartelovou,“ pokračoval starší a náhle jsem na šíji ucítil jeho dech. „Jsi plný hříchu, Nathanieli. Bůh vidí tvé nečestné myšlenky.“

Chvění mého těla zesílilo. Ano, včera jsem se podíval na Katherine. Stála během zpěvů naproti mně a usmívala se. Prameny světlých vlasů jí vykukovaly zpod čepce a vlnily se jí na ramenou. Myslel jsem na to, že

vypadá jako anděl. Byla to nečestná myšlenka? Dělala ze mě hříšníka? Muselo to tak být, když to říkal starší. On to přece musel vědět ze všech nejvíc, byl moudrý a zkušený. Měl k Bohu blízko.

„Sehe mich aa,“ sykl, abych se na něj podíval, a popadl mě za nadlok-tí. Trhem mě vytáhl do stoje a prudce mě k sobě otočil. Natiskl se na mě. „Myslíš si, že můžeš být nečestný jenom proto, že tě Bůh obdařil krásnou tváří? Myslíš si to, ya? Že jsi krásný?“ vyrazel ze sebe s funěním. Bezradně jsem zavrtěl hlavou. Nebyl jsem pyšný, pýcha byla hřích a já se bránil jejímu pokušení. Stejně jako jsem se bránil pohledu na staršího Abrahama. Ale nebylo kam jinam se dívat, takže jsem opět zavřel oči. Přesto jsem slyšel, jak si sundává kožený pásek. „Nejsi krásný, jsi hříšný. A já z tebe ten hřích dostanu,“ slíbil mi udýchaně a opět vztáhl ruku k mému břichu. Klesla níž, k zapínání mých kšand.

Věděl jsem, co bude následovat. Svlékne mi kalhoty, zbije mě páskem a bude u toho slastně hekat. Bude se dotýkat sám sebe a pošpiní mě. Pak mě vyžene pryč.

Zatnul jsem ruce do opěrky židle. Marně jsem se snažil prosit Boha za sílu a klid. Za to, abych dokázal být poslušný.

Ale nedokázal jsem to. Nedokázal.

Prudce jsem se otočil a staršímu se vytrhl. Pak jsem se dal do běhu a utíkal jsem a utíkal pryč. Bez zastavení.

Vtrhl jsem doma do kuchyně. Místnost sladce voněla a babička se ke mně překvapeně otočila od kamen. „No, no, co tak zhurta?“ pokárala mě, pak se ale usmála. „Peču tvůj oblíbený, broskvový.“

Sesypal jsem se na lavici u stolu a snažil se zklidnit dech. Pod stolem jsem si zatnul prsty do kolen a v duchu počítal. Jedna, dva, nádech, výdech. Jsem pánem svých emocí.

Babička se na mě najednou upřeně zadívala. Asi tušila, že není všechno v pořádku. „Nechtěl bys mi něco říct?“ vyzvala mě.

Nadechl jsem se a otevřel pusu. Pak jsem ji zase zavřel a zavrtěl hlavou.

Zůstala jsem jako přimrazená. Derek stál ve tmě naproti mně a jeho tvář jen matně osvětlovalo světlo měsíce a pouličních lamp proudící dovnitř oknem.

„Kde jsi byla?“ zopakoval a hlasitě zafuněl.

Vnitřnosti se mi kroutily proviněním a hlava mi běžela na plný obrátky, jak jsem se snažila vymyslet, co říct. Přiznat pravdu, nebo lhát?

Pokrčila jsem rameny. „Jen jsem se byla projít.“ Nic se přece nestalo, s Natem jsem se nesetkala, tak proč si doma dělat dusno?

„Projít se?“ podivil se. „Kudy jsi šla?“

Ležerně jsem pokrčila rameny a mávla rukou. „Tady okolo domu a kus do parku...“

„Uhm,“ zahučel Derek a nakrčil čelo. „A to jsi šla sama?“

„No jasně. Nemohla jsem spát,“ vymlouvala jsem se.

„Proč jsi mě nevbudila? Jestli tě něco trápí, mohli jsme to probrat.“

Frustrovaně jsem si projela prsty skrz ofinu, pod kterou jsem nahmatala lepkavej pot. „Nechtěla jsem tě budit. O nic nejde...“

Derek si povzdechl a zadíval se do země. „Víš, ale přesto jsi mě vzbudila,“ pronesl náhle a znovu ke mně zvedl oči. Byl v nich nečekaný chlad. „Mělas nastavený budík,“ dodal s hořkostí a upřeně mě pozoroval. To, jak na něj mlčky civím, jak mi blednou tváře a jak kapka potu opouští můj čelo a putuje mi po spánku dolů. Netrpělivě jsem ji setřela. „Můžu vidět tvůj mobil?“ zeptal se po chvíli Derek tiše.

Tep mi zběsile poskočil. Kdyby na mě měl takovou prosbu před rokem, poslala bych ho někam. Neměl právo mi lízt do mobilu a šmejdit v mém soukromí. Jenže před rokem by to po mně ani nechtěl. Protože před rokem nevěděl o způsobu, jakým jsem sháněla peníze. Nevěděl, že jsem za jeho zády prodávala svoje tělo. A nevěděl nic o Nateovi.

Zamrkala jsem, abych rozehnala úzkost. A lítost nad tím, jak moc jsme se oba změnili – jak moc nás *moje činy* změnily. „Co?“

„Tvůj mobil,“ zopakoval a natáhl ke mně ruku dlaní vzhůru. „Nebo snad máš co skrývat?“

Naprázdnou jsem polkla, ale pak jsem z kapsy vyndala mobil a podala mu ho. Nechtěla jsem mu ubližovat a dávat mu další důvody k tomu,

aby mi nevěřil. A taky jsem se nechtěla hádat – a pořád jsem si naivně myslela, že k tomu to nedojde. Protože Derek mě miluje a takhle se chová, jen když se ozvou jeho nejistoty. Momentálně oprávněný.

Zaraženě jsem sledovala, jak se zúženými očima pohlédl na displej a ukazováčkem po něm přešel, aby telefon odemkl. Bez váhání puntíky, který jsem měla nastavený místo hesla, spojil do písmene N.

Něco se při tom ve mně sevřelo. Tentokrát to však nebylo vlastní provinění. Věděl, jak odemknout můj telefon. Kolikrát to už udělal?

Dál jsem jen stála a sledovala, jak rozkliknul moje esemesky. Ani jsem nedutala, zatímco po nich jezdil pohledem. Pak otevřel whatsapp, kde jsem měla několik konverzací se svými přáteli i s kolegy z práce.

Netušila jsem, co mám dělat. Hrubě narušoval moje soukromí, ale nedokázala jsem se proti tomu ozvat. Možná to bylo tím, že jsem měla co schovávat a uvědomila jsem si, že Derek nejedná na základě nějakého žárlivého zkratu, ale na základě důvodného podezření.

Jenže ani v mém whatsappu nic podezřelého nenašel, a tak ho zavřel. Očekávala jsem, že teď mi telefon konečně vrátí, ale to očividně neměl v plánu, dokud nenajde, co hledá – ať to bylo cokoli. Na okamžik si naklonil mobil blíž k tělu, takže jsem neviděla, co tam dělá, a mohla jsem jen pozorovat jeho oči, který jezdily po displeji. A jeho rty, který se náhle sevřely do úzký čárky.

Zafuněl a viditelně zatnul čelist. Pak telefon obrátil displejem ke mně, abych dobře viděla, co našel. „Chodíš na *WatchStars*?“ Zůstala jsem zticha a zírala na historii svého vyhledávání. Derek sice neviděl, že jsem se koukala na Nateovu stránku, ale to ani nemusel... „Byla jsi teď za ním?“ pronesl vzteky se chvějícím hlasem. Dobře věděl, že Nate je moje jediný pojitko k týhle platformě, a nebyl hlupák, aby si to nespojil.

„Ne,“ špitla jsem a můj žaludek při té poloviční lži udělal kotrmelec.

Derek zlostně sevřel můj mobil v dlani, pak ho pohodil na postel. Ještě chvíli na mě zuřivě zíral, než se prostě otočil a vyrážoval z ložnice ven, nezapomněl při tom za sebou bouchnout dveřmi.

Následujících pár dní jsme žili v dusným tichu. Trávila jsem hodně času v práci a Derek v kavárně, takže jsme se mýjeli. Včera si dokonce přivstal, aby se mi vyhnul úplně, ale dnes se na mě podíval přes hrnek s kávou, což jsem brala jako dobrý znamení, že už pomalu chladne a třeba mi brzy odpustí.

Snažila jsem se naplno věnovat práci, která mi jako vždy pomohla k opuštění vtíravých myšlenek a tomu, abych pořád dokola neanalyzovala stejnou situaci. Takže když jsem večer šla domů, nebyla jsem ani trochu nervózní. Spíš taková... odevzdaná. Připravená vrátit se do tíživýho ticha a přečkat dalších pár hodin s Derekem, než půjdu spát.

Jak dlouho se to povleče? A jaký to bude mít vyústění? Netušila jsem, jak bych to měla napravit, jak k Derekovi přijít a co mu říct. A měla bych za ním vůbec dolezat?

Vstoupila jsem do bytu a potichu přešla do kuchyně. Derek tam mlčky seděl u jídelního stolu a listoval nějakým katalogem strojů do kavárny.

„Ahoj,“ pípla jsem a odložila si kabelku na volnou židli.

Zvedl ke mně oči. „Ahoj,“ odpověděl a poprvý za tři dny v jeho pohledu nebyl odtažitý chlad, nýbrž lítost. A stesk. Stáhl se mi z toho hrdlo. Jako bych se dívala do zrcadla – taky se mi po něm stýskalo.

Proto jsem udělala pár kroků a přistoupila k němu. Smutně se na mě zadíval a chytil mě nízkou za stehna. Myslí mi jen na okamžik proletěla vzpomínka na to, jak mě tak kdysi chytil Nate, když se jednou opil a já mu pomáhala do postele. Vzpomínka, jak mě to tehdy celou rozechvělo.

Rychle jsem ji vypudila z hlavy a omotala Derekovi ruce kolem ramen. Chvilí jsme si jen mlčky hleděli do očí, než se naklonil a přitiskl rty na moje odhalený břicho. I když jsem si za první výplatu koupila pár triček, pořád jsem ráda nosila své obnošený crop topy. Teď jsem za ně byla obzvlášť ráda, jelikož mi mohl hravě zlíbat stezku od pupíku nahoru k žebrům a pak se postavil a uvěznil mý rty na svých.

Neřekli jsme si ani slovo, jen jsme v těsném objetí zacouvali do ložnice.

Možná to byl dobrý způsob, neřešit to. Nerozebírat, co kdo udělal a proč to udělal. Nechat to být a prostě jít dál. Kdysi jsem se přesně za tohle pošklebovala Nateovi. Že neřeší se svou přítelkyní Kierou své problémy, že s ní nemluví o tom, co se mu v životě děje.

Tehdy jsem si myslela, že vím, jak má vypadat správný vztah, a dělala jsem chytrou. Teprve dnes, když jsem byla více méně tam, kde on, jsem dokázala pochopit, proč to dělal – nebo spíš nedělal. Proč se nesvěřoval, proč neřešil všechno a radši byl ve spokojený bublině, kterou nenarušoval vnější svět. Kéž bych se za to Nateovi mohla omluvit. Říct mu, jak jsem byla arogantní a svěřit mu, jak vypadá můj vztah.

Vysmál by se mi. Dost možná by mi řekl: „Vidíš, Natalie, já ti to říkal.“ Musela jsem ho nechat jít, zapomenout na něj. Teď už doopravdy.

Propletla jsem svůj nahý tělo s Derekovým a zařekla se, že na Natea už nikdy ani nepomyslím. Už nikdy nevlezu na jeho *WatchStars* stránku, nikdy si nepřečtu další pohlednici od něj. Radši budu věrná svému princovi a nebudu ho zrazovat, i kdyby to znamenalo odtrhnout si část srdce.

Večer jsem usínala spokojená v Derekově náruči. Ráno jsem se probudila na stejném místě, ve stejném rozpoložení. Bude to dobrý. Stačilo jen zapomenout a neopakovat starý chyby. Budu se mít dobře.

Už teď byl můj život o dost lepší než před rokem. Nejen díky tomu, že jsem se jakž takž oklepala z Joanniny smrti, ale taky jsem započala novou etapu. Úspěšně jsem dostudovala a našla si práci. Sice jsem musela splácet studentskou půjčku a peníze Nateovi, ale tím, že jsem žila s Derekem, jsem nemusela nést náklady na nájem jen na vlastních bedrech. Nemusela jsem se stresovat financemi sama, byli jsme v tom dva. A klapalo nám to, mimo výjimečný situace – za kterou se dala považovat i tahle – jsme se zas tolik nehádali. Nemusela jsem se trápit tím, za co si koupím jídlo, vydělávala jsem dobrý peníze, a navíc jsme v nemocnici měli jídelnu, kde jsem jako zaměstnanec mohla jíst za velmi výhodný ceny. A dorty, který se nestihly prodat v Derekově kavárně, byly milý bonus. Taký jsem za uplynulý rok přibrala asi pět kilo. Naštěstí moje starý oblečení bylo dost vytaháný, takže jsem si nemusela pořizovat nový, jen mi teď líp sedělo.

„Uff, už se těším, až se dnes pořádně vyspím,“ postěžovala jsem si Derekovi v půl šestý ráno, když jsem se do sebe pokoušela nasoukat studenou vaječnou rolku, abych nejela do práce hladová.

Derek se na mě mile usmál. „To abych na zítřek zaměstnal brigádnice, abych si mohl přispat s tebou.“

Naklonila jsem se k němu a dala mu pusu. „To by bylo super,“ souhlasila jsem a vážně se těšila na dva dny volna. „Ale pak budu mít zase noční,“ zaskučela jsem a nakrčila při tom nos.

Derek se mému výrazu zasmál, vstal, aby odnesl ušpiněný hrnek do dřezu, a při cestě mě políbil na temeno. „Pracuješ na pohotovosti a zachraňuješ lidem životy. Jsi skvělá a zvládneš to.“ Jeho slova mě povzbudila. Bylo skvělé, že za mnou stál a nestěžoval si, že třeba nevydělávám dost. Jeho podpora pro mě byla vzpruhou, obzvlášť v dny, kdy jsem z práce dorazila domů úplně vyštvavená a rozhozená – bohužel ne vždy jsem se od něj podpory a pochopení dočkala.

Moje práce byla náročná, ale zároveň hezká. Uspokojovalo mě vidět, kolika lidem jsem schopná pomoci. I když to mělo i odvrácenou tvář a... občas jsem musela snášet pohled na ty, kterým jsme pomoci nedokázali.

„Tak jo, já pádím,“ rozloučil se Derek a zamířil ke dveřím. „Uvidíme se večer.“

Nasoukala jsem do sebe zbytek rolky, vzala si cestovní hrnek na kafe a kabelku a krátce po Derekovi jsem taky vyšla z domu.

Dnešní den jsem v práci byla roztržitá. I když jsem měla co dělat, abych stíhala evidovat všechny příchozí pacienty a asistovat lékařům při jejich ošetřování, stejně jsem myslí byla jinde. Potřebovala jsem se vypovídat. Pořádně. A na to byla ideální moje nejlepší kamarádka Jessie, takže jsem si odpoledne zalezla do kartotéky a zavolala jí.

„Měli jsme tři dny tichou domácnost,“ postěžovala jsem si polohlasem, zatímco jsem třídila karty pacientů.

„Proč?“ zeptala se Jessie na druhý straně konsternovaně. Nechápala, jak jsem schopná dny žít v dusný atmosféře, než abych všechno hned vyřešila. Ona se s Gillem radši hádá a usmíruje do dvou do rána, než aby šla spát rozhádaná.

Povzdechla jsem si a zavřela šuplík skříně. Nebyla jsem ani trochu pyšná na to, co se stalo, ale potřebovala jsem se jí svěřit. „Šla jsem v noci ven, a když jsem přišla, vyžádal si ode mě mobil, načež se mi jím před mýma očima prohrabal –“ spustila jsem a chtěla pokračovat, ale Jessie mě rozohněně přerušila.

„Děláš si ze mě prdel?! Co si to jako dovoluje?!“

Zmoženě jsem si promnula čelo. „Měl k tomu důvod,“ pronesla jsem polohlasem a vnitřně se obrnila. „Udělala jsem blbost, jo? Jsem si toho plně vědoma. Jsem kretén a nepotřebuju kázání, OK?“ nadnesla jsem a Jess souhlasně zahučela, očividně nedočkavá dozvědět se, co jsem zase vyvedla. „Chtěla jsem se sejít s Natem,“ vysypala jsem ze sebe konečně.

Moje kamarádka na mě dle očekávání začala křičet. „Děláš si prdel?!“

Mocně jsem zafuněla, až se mi nadvzdela ofina. Upravila jsem si ji a pak si bezděčně začala namotávat na prst konečky vlasů, který mi sahaly až k ramenům. „Nedělám si prdel. Prostě jsem měla dojem, že mi dal znamení, abych se s ním sešla, a tak jsem se vyplížila v noci z bytu, ale on se stejně neukázal, takže to byla prostě totální kravina a Derek si mojí nepřítomnosti samozřejmě všimnul, a proto mi prohrabal ten mobil, a já jsem takovej blázen a idiot a už se o tom nechci bavit,“ zakončila jsem bez dechu a přitiskla si dlaň přes oči.

„Ach, proboha,“ pronesla Jess vážným tónem. „Zpomal. Netušila jsem, že jste s Natem v kontaktu.“

Odtáhla jsem si ruku od tváře a provinile nakrčila ramena, i když to Jessie nemohla vidět. „Už asi půl roku mi každé měsíce posílá pohledy z cest,“ přiznala jsem, ačkoliv jsem tušila, že Jessie ví aspoň o tom jednom, který její přítel před tím mým obhajoval. A Gill Jess řekne vždycky všechno, stejně jako ona jemu. „Nikdy jsem mu na ně neodpověděla, ale... tak nějak mě... *motivovaly*, abych se podívala na jeho videa na *WatchStars*...“ I když jsem asi spíš měla říct, že mě k tomu motivoval sám Nate zasláním hesla.

Jessie na druhý straně zaúpěla, tohle už netušila. „Panebože.“

Bylo mi neskutečně trapně a nejrady bych to celý vzala zpátky a dál to v sobě dusila, ale... na to už bylo pozdě. „No a v jednom tom videu řekl: ‚Přijď za mnou.‘ Nebudu tě zatěžovat podrobnostma, ale... šla jsem tam. Jenže, jak už jsem řekla, neukázal se a já jsem husa.“

„To teda seš,“ souhlasila Jess a nepochybovala jsem, že kdyby stála vedle mě, asi by mě praštila. „Na co jsi, sakra, myslela?! Konečně máš normální život, konečně máš suprovýho chlapa, kterému na tobě záleží, a jdeš a celý to posereš?!“

„Já vím, já vím!“ zaúpěla jsem. „Jenže... jde o Natea.“

Jess znovu zaúpěla. „Zamilovanej bláznec.“

„Nejsem zamilovaná!“ bránila jsem se rychle. „Jen... jsem ho prostě chtěla vidět. Pokecat s ním a zjistit, co je u něj novýho. Jako kamarádka.“

„Jasně, a proto ses plížila z baráku uprostřed noci.“

„Už jsem řekla, že jsem kretén, co chceš slyšet víc?“ procedila jsem mezi zuby.

Jessie odložila svoje kázání stranou a slabě si povzddechla. „Víš, proč se Nate neukázal?“

„Nevím a nezajímá mě to,“ odsekla jsem uraženě, ale Jess se na druhý straně zachichotala, jako by říkala „o tom pochybuju“, a tak jsem svou výpověď změnila, „čert ví. Možná jsem se spletla a ten jeho vzkaz vůbec nepatřil mně, ale nějaký jiný. Nebo jsem nepochopila čas a místo setkání.“ Pokrčila jsem rameny. „Už na tom vážně nezáleží. Kdyby se se mnou opravdu chtěl sejít, napsal by mi na mobil a ujasnil si kdy a kde.“ On moje číslo měl, pokud ho teda jako já nesmazal.

„Třeba se bál ti psát na mobil, právě aby to Derek nenašel?“ navrhl Jessie zamyšleně.

„To je blbost,“ odmávla jsem její myšlenku chmurně, i když malý střípek ve mně doufal, že přesně tak to bylo.

„Tak dobře,“ zamumlala Jessie odevzdaně a na chvíli jsme se odmlčely. „Co teda Derek? Je to už OK?“ zeptala se pak.

Pokrčila jsem rameny. „Asi jo. Pár dnů to bylo napjatý, ale teď už je to v pohodě.“ To, že jsme o mým nočním výletu nemluvili, jsem radši vynechala.

„To je dobře,“ souhlasila Jessie. „A co –,“ začala, když do kartotéky vstoupila vrchní sestra.

„Musím končit,“ vyhrkla jsem a spěšně mobil schovala, než bych dostala zjeba.

„Vezou nám sem bouračku, pohni kostrou!“ houkla na mě vedoucí sestra a hned zase zmizela.

Rychle jsem vyběhla z místnosti a hnala se chodbami k operačním sálům. Mým tělem se rozlil adrenalin, jako vždy když byl život v ohrožení. Spěšně jsem si v přípravě začala drhnout ruce, zatímco si vrchní sestra vedle mě už navlékala zástěru. Mezitím mě stručně informovala, na co se mám připravit. Přivezli nám manželský pár s pětiletou dcerou. Bylo mi z toho úzko, ale snažila jsem se nad tím nepřemýšlet. Kývla jsem a sama se začala oblíkat. Nasadila jsem si přes vlasy čepec, přes ústa a nos roušku a rychlými pohyby si zavázala zástěru. Pak už jsem s chladným soustředěním vstoupila na sál.

Jen krátce jsem si prohlédla pacientku, který přes krev a části tkáně ve tváři nešly ani rozeznat rysy. Zdálo se, že narazila do čelního skla.

Během pár vteřin se dveře na sál rozlítly a vstoupil doktor. Spěšně, přesto s neuvěřitelně ledovým klidem, přistoupil ke zraněný a dal se bez zbytečných průtahů do práce.

„Odsávání,“ zahučel.

Přešla jsem k němu a soustředila se na jeho pokyny i počínání vrchní sestry. Pečlivě jsem sledovala, co dělá, abych jednou mohla zaujmout její místo. Odsávání, skalpel, pinzeta...

Dělali jsme vše pro záchranu života.

Jenže to nestačilo.

Žena po třech hodinách zemřela.

Vyšla jsem z přípravný vlečená a umytá, ale bez nálady. Milovala jsem tuhle práci, ale ve dny, jako je tenhle, bych dala nevím co za to, abych byla prodavačka a to nejhorší, co se mi může stát, je špatně namarkovaný zboží.

Trochu mě uchlácholilo, když jsem se dozvěděla, že holčička a otec zatím žijí, ale ne dost na to, abych byla v pohodě. Abych zvládla jet domů a jít v klidu spát, aniž bych před očima neměla mrtvolně bílou

ruku vykukující zpod rukávu drahého kožichu. Ve dny, jako byl tehle, se mi zobrazovala v mysli s děsivou pravidelností.

Obvykle jsem pak trávila noci u televize, abych nemusela zavírat oči. Nevím proč, ale během uplynulého roku jsem zkoukla všechny *Johnny Wicky*. Několikrát. Nebo jsem se dívala na Nateova videa, abych přišla na jiný myšlenky.

Jako bez duše jsem vyšla z nemocnice a zastavila na autobusový zastávce, když vtom se mi v kabelce rozezvonil mobil. Vystrachala jsem ho a přečetla si, že mi volá Derek.

„Ahoj,“ pozdravila jsem unaveně.

„Kde jsi?“ ozval se ledabyle, ale já v jeho hlase postřehla napjatý podtón.

„Teprve jsem skončila,“ řekla jsem.

„Protáhlo se to v práci? Co se stalo?“ zajímal se – dost možná čistě proto, aby mě podpořil, ale já už za tím automaticky viděla jeho potřebu mě kontrolovat.

Stiskla jsem zuby. „Bouračka,“ vydechla jsem.

„To mě mrzí,“ zamumlal. „Teď jdeš z nemocnice?“ pokračoval v dotazování a já souhlasně zamručela. „Na autobus?“ Znova jsem zamručela. „Jdeš sama?“

Rozechvěly se mi ruce. Dřív mi říkal: „Přijed' domů, obejm' tě a bude to dobrý.“ – nebo: „Moc mě to mrzí, láska. Dojedu pro tebe.“

Ale pak... zvlášť potom, co našel ten pohled... A teď, po mý noční eskapádě...

Nedokázala jsem zůstat v klidu, i když jsem stiskla víčka k sobě a opakovala si, že to je dobrý. Nic se neděje, Derek se jen cítí nejistě a to je po naší minulosti pochopitelný. Potřebuje, abych ho ubezpečila, že ho nepodvádím.

Jenže jsem ze sebe nedokázala vydat ani hlásku.

„Nachystal jsem večeri, ale už je dávno studená,“ pokračoval po chvíli.

„Děkuju, pak si to ohřeju. Jsi moc hodnej,“ vypáčila jsem ze sebe konečně.

„Ohříváný to bude hnusný,“ odvětil.

„Nevadí mi to,“ přesvědčovala jsem ho.

„Jak myslíš. Jen jsem pro tebe chtěl udělat něco hezkýho,“ zabručel.

Nevím proč mě zachvátila úzkost, ale rychle jsem ten pocit setřásla.

„Prosím tě, Dereku,“ zašeptala jsem, abych uklidnila situaci.

„V pohodě,“ řekl, ale z jeho tónu bylo znát, že není úplně upřímný.

„Bud–,“ chtěla jsem říct, že budu doma za chvíli, ale Derek hovor típnul dřív, než jsem to stačila doříct. S povzdechem jsem uklidila mobil zpátky do kabelky a zadívala se na silnici, jestli už nejede můj autobus.

Jel. Ale já najednou neměla vůbec chuť se zvednout, abych do něj nastoupila.

V hlavě jsem si zrychleně promítla, co by následovalo, až bych dorazila domů. Derek by byl zakaboněný a asi by se mnou nemluvil. Musela bych za ním dotírat, aby pookřál. Jenže pak by si stejně šel lehnout a já bych zůstala sama. S děsivými vzpomínkami a černými myšlenkami. Nedokázala bych jít spát.

Hleděla jsem na autobus, dokud se jeho dveře nezavřely a on zase neodjel. Pak jsem seděla na zastávce dalších pět minut, probírala se svým životem, který byl o tolik lepší než před rokem, ale nepřinášel mi radost, jakou bych čekala, že budu cítit se střechou nad hlavou a plným žaludkem. Bylo to tím, že jsem neměla Joannu? Nebo Derekem? Či mnou? Určitě mnou, Derek byl boží. Princ na bílém koni. Akorát já nebyla princezna, ale pošramocený bídák.

Když přede mnou zastavil autobus mířící k obchodnímu centru, zvedla jsem se. A nastoupila.

Stručně jsem Derekovi napsala, aby na mě dnes nečekal, a vypnula jsem mobil, abych se vyhnula telefonátům, který určitě přijdou. Proč nepřijdu domů? Kam jedu? Jak dlouho tam budu? S kým tam budu? Bude tam ještě někdo další?

Zasmušile jsem vykoukla z okýnka a napadlo mě, jestli by nebylo lepší být od sebe. Jen z té myšlenky se mi sevřel žaludek a já ji spěšně zahнала. Tolik mi pomohl a miloval mě, i když mě občas dusil. Ale jeho chování bylo pochopitelné. Jenže ačkoliv jsem si ho dokázala logicky odůvodnit, nešťvalo mě o nic méně.

Autobus po chvíli zastavil a já se poklusem vydala ulicí. Byla blbost sem chodit, ale momentálně jsem měla pocit, že nemám co ztratit. Že nejít sem by byla ještě větší blbost. Byla jsem hloupá, když jsem se tomu takovou dobu vyhýbala.

Zastavila jsem o pár bloků dál u moderní bytovky. Za uplynulý rok jsem tu byla asi šestkrát a vždy jsem stála u dveří a čekala, až zrovna někdo půjde, abych se dostala dovnitř. Taky jsem vždy tajně doufala, že ten někdo, koho uvidím ve dveřích, bude opálený kluk s rotvajlerem.

Dnes jsem to udělala stejně, ale místo toho, abych došla jen k poštovním schránkám, přešla jsem k výtahu. Než jsem zmáčkla tlačítko čtvrtého patra, probrala jsem si v hlavě všechna proti.

Zrazuju Dereka. Taky tam možná Nate bude mít návštěvu – ať už půjde o náhodnou ženskou na sex, nebo třeba přítelkyni. Neviděla jsem ho věčnost, nevěděla jsem, jestli se třeba nedal dohromady se svou bývalou Kierou nebo s nějakou jinou holkou. V pohledech mi nepsal žádný novinky, jen o tom, jak se na daném místě cítí a jaký to tam je nebo co vyvádí jeho pes Diego.

Já šla každopádně dál, on měl právo na to samý. Ale ať se propadnu, jestli neseberu odvalu vyjet nahoru a zabouchat mu na dveře. Chtěla jsem se dožadovat vysvětlení, proč nepřišel do té hospody. Proč mě nechal čekat. A proč mě nenechal jít tak jako já jeho a pořád mi píše.

Zhluboka jsem se nadechla a konečně vyjela do čtvrtého patra.

Chodba byla ztichlá, což mě uklidnilo. Žádný necudný sex, kterýho jsem tu už v minulosti byla svědkem. Přistoupila jsem ke dveřím bytu číslo osm a zvedla ruku, abych zaklepala.

Pak mi došlo, že je tu *až moc* ticho. Neslyšela jsem žádný tlapky, který by pobíhaly po podlaze, ani kroky. Třeba Nate spí? Nebo není doma.

Přesto jsem zaklepala.

A dveře se najednou pootevřely.

Kapitola 3

Procházel jsem chodbou školy jako omráčený. Nemohl jsem se vynadávat na nástěnky s obrazy a na spousty dětí kolem mě. Od Agnes už jsem věděl, že střední škola bude náročná. Že to bude velká zkouška mojí oddanosti, ale věřil jsem, že to zvládnou. Bůh mi pomůže.

„Zvládneš to tu, můj synu?“ strchovala se máma a pohoupala v ruce ročního Arthura. Rostl dobře a rád mě tahal za vlasy vždy, když jsem se u něj nachomýtl. Ted' jsem se k němu naklonil a pohládl ho po buclaté tváříčce. Jeho malá pěstička bez omylu zamířila k mým vlasům, ale já rychle ustoupil.

Odhodlaně jsem přikývl a na mámu se usmál. Věděl jsem, že kdyby bylo zle, do školy bych nemusel dál chodit. Stejně jako Edna. Po skončení základního učení zůstala a pomáhala paní Kehlerové. Ta ji učila všechno o bylinkách a jak je využívat. Jak zmírnit horečky a vyléčit zlomeniny. Věděl jsem, že z mé sestry bude skvělá léčitelka, nepotřebovala k tomu střední školu.

V tomto okrese jsme, co se studia týče, neměli moc na výběr, na to byla naše komunita moc malá. V okolí nebyly žádné komunitní školy, což nás nutilo – nebo nám dávalo možnost – chodit do státní. I když šlo o křesťanskou školu, Agnes mi vyprávěla o konfliktech, které se mezi studenty někdy zrodí. Někteří křesťané prostě nebyli jako my. Neměli stejnou píli a oddanost. Počítal jsem s tím a byl jsem připraven všechno ustát. Nenechám se přesvědčit k hříchu, stejně jako se nenechám odklonit od svojí víry.

„Je mi už čtrnáct, maemm. Zvládnou to,“ řekl jsem, abych ji ukonejšil, a na rozloučenou se s ní krátce objal. Pak jsem vyrazil do třídy, kde jsem očima jezdil po tvářích nových spolužáků. Jeden se na mě široce usmál. Měl světlé vlasy a obličej úplně pihovatý.

„Ahoj, já jsem Peter, přisedneš si?“ zeptal se a ukázal na volnou lavici vedle. Úsměv jsem mu opětoval a zaujal místo vedle něj. Zvědavě se ke mně naklonil. „Takže ty jsi poprvý ve státní škole? To je skvělé! Můžu ti to tu ukázat!“

Tolik jsem se na to těšil.

Po škole mě a Agnes vyzvedl otec s povozem. Na parkovišti jich bylo víc, přesto jsem se cítil trochu nepřítomně a měl jsem dojem, jako by si na nás ostatní děti ukazovaly. Ty, co přijely v autech.

„Tak co tvůj první den? Pověz mi všechno!“ vyzvala mě Agnes nedočkavě a zatahala mě za ruku. Vyhoupl jsem se do povozu a dal se do vyprávění. Nebyl jsem k zastavení, měl jsem pocit, že je toho tolik, co musím já i otci popsat. Věci, barvy, zvuky, dojmy... Byl jsem zahlcený. A zatímco se moje sestra vědoucně smála, můj otec se zamračil.

„Hlavně nezapomeň, že především musíš poslouchat Boha,“ poradil mi zachmuřeně. Jako by čekal, že mě někdo ve škole strhne k hříchu. Ale Agnes už tam chodila rok a byla pořád velmi pilná a správná křesťanka. Má sestra jako by nikdy neudělala nic špatně. Stále laskavá, ochotná, slušná. Často mi říkali, že mám být víc jako ona. Protože ona nikdy nedostala výprask ani trest.

„Povídej dál,“ vyzvala mě po chvíli ticha. „Našel sis už nějaké kamarády?“

Moje nadšení po otcových slovech trochu opadlo, přesto jsem přikývl a pokračoval ve vyprávění. S Agnes bych si vydržel povídat hodiny.

Po těle mi přejel chlad, když jsem vzala za kulatou kliku a už jen z toho drobného pohybu bylo jasné, že na dveřích jen bezmocně visí. Zámek byl vypáčený.

Můj hrudník najednou působil jako kamenná schránka a odmítal se pohnout. Odmítal dovolit kyslíku, aby mi roztáhl plíce. I přes to, že v domě vládl chlad, začala jsem se silně potit. Zacouvala jsem a malátně se zachytila za stěnu chodby, oči jsem dál třeštila na pootevřený dveře do Nateova bytu. Myslí se mi honily příšerný obrázky.

Nehybný tělo udušený zvratky. Zoufalý štěkot psa.

Zamrkala jsem a najednou se ta vidina změnila na něco jiného, reálného.

Zrezivělý přívěs. Spadaný listí. Vlhká hlína...

Bledá ruka.

T-ta ruka...

Všechno kolem mě bylo rozmazaný, nedokázala jsem zaostřit, nedokázala jsem se pohnout.

Prudce jsem se otočila a přitiskla čelo k chladný stěně. „Dobrý, bude to dobrý,“ zašeptala jsem sama sobě a snažila se potlačit panickou ataku. A sebrat odvalu, abych zvládla vejít dovnitř.

Ruka se mi zběsile třásla, když jsem opět přistoupila ke dveřím a otevřela je dokořán. Udělala jsem pár kroků do ztichlý místnosti a zhrozeně se rozhlídla kolem.

V bytě byl chaos.

Polštáře z pohovky, na který jsme s Natem poprvý porušili jeho pravidlo nedotýkat se sebe navzájem mimo zapnutý kamery, byly vytahány a rozházený kolem po zemi. Skříňky v kuchyňském koutě byly pootevírány a na zemi se válelo pár rozbitých kusů nádobí.

Zvolna jsem došla k otevřeným dveřím Nateovy ložnice a pohlédla na zmuchlaný přikrývky. Komoda měla vytrhaný zásuvky a Nateovo oblečení se válelo všude po zemi.

Rozhodně to tu vypadalo, jako by tu někdo něco hledal, protože Nate měl vždycky pečlivě uklizené.

Vyšla jsem z ložnice a stále v šoku nakoukla do vedlejšího pokoje hříchu, kde Nate na velký saténový posteli a křesle připomínajícím trůn obvykle točil svoje erotický videa, pak jsem ještě v rychlosti a plná strachu nakoukla do malý koupelny, ale až na hrozný nepořádek jsem nic nenašla. Žádný tělo zadušený vlastními zvratky. To ovšem ještě nic neznamenalo.

Dveře mohli vylomit hasiči, aby se dostali dovnitř. Třeba jim volala sousedka, že to z Nateova bytu hrozně páchne a už ho týdný neviděla. Při tý myšlence se mi stáhl žaludek nevolností. Jenže záchranáři by tu neudělali takový bordel.

Bezradně jsem se rozhlídla kolem sebe, jako by tady někde leželo vysvětlení, kam se Nate poděl, ale samozřejmě jsem nic neviděla. Jen prázdný pelech jeho milovanýho psa. Netušila jsem, jestli to, že tu není Diego, je dobrý znamení, nebo špatný. Nate by bez něj neodešel, ale pokud zemřel...

Skousla jsem si ret, odtrhla se od té myšlenky a očima jsem přelítla po skříňce v předsíni, kam si Nate vždycky odkládal sáčky na psí bobky a taky klíče. „Zatraceně,“ procedila jsem mezi zuby a vyšla vpřed, abych z misky mohla zvednout klíčky od Nateova obrněného transportéru – nesmyslně velkého pick-upu značky Chevrolet. To, že tady Nate nechal auto, rozhodně dobrý znamení nebylo. Stiskla jsem klíčky v dlani a váhala, co bych měla udělat. Zavolat policii? Dereka? Gilla? Číslo, který bych volala ze všeho nejradši, jsem neměla.

Moje váhání přerušilo vrznutí vchodových dveří. Vyděšeně jsem se k nim otočila a spatřila chlapa obrovského jako hora, v černý bundě a s úplně holou hlavou.

„Ahoj,“ pozdravil a úsměvem odhalil křivý zuby. „Co jsi zač?“ Mluvil medovým hlasem a mně bylo hned jasné, že ten ani omylem nepřišel v míru. Kdo ale byl? A co tady dělal?

„Náhodná kolemjdoucí,“ odsekla jsem a ustoupila dozadu, abych mezi námi udržela dostatečnou vzdálenost pro případ, že by mi chtěl ublížit.

Plešoun se zachechtal. „Náhodná kolemjdoucí? Která čistě náhodou vlezla do týhle bytovky a náhodou našla otevřenéj byt?“ zamručel potěšeně. Působil jako pavouk, který chytil opravdu šťavnatou mouchu, vůbec se mi to nelíbilo. „Víš,“ řekl a udělal pár kroků směrem ke mně. Instinktivně jsem zacouvala ještě dál, ale on se zastavil u stěny oddělující předsíň od obývacího pokoje. „Nechal jsem si tu takovou užitečnou věcičku,“ pokračoval a vztáhnul ruku na podivný bílý čtverec přichycený ke zdi. Překvapeně jsem na tu věc zamrkala, vůbec jsem si jí nevšimla – a i kdybych si jí všimla, nejspíš bych ji měla za vypínač. Plešoun na krabičku poklepal prstem. „Tohle mi dá vědět pokaždý, když do tohoto bejváku někdo vlez. A... ty jsi první, holčičko. Takže koukej zpívat – co jsi zač?“

„Mohla bych se ptát na to samý. Tohle není tvůj byt,“ odvětila jsem se snahou o co nejsebejistější tón. Pravda ale byla, že jsem se začala bát, proti takovému hromotlukovi bych neměla šanci. A to jsem ani netušila, jestli u sebe náhodou nemá nějaký zbraně. Vypadal na to, že ano. „Kde je Nate?!“ vykřikla jsem se srdcem až v krku.

Plešoun se na mě odporně usmál a zaujatě po mně sjel pohledem, ze kterého se mi obrátil žaludek. „Jsi jeho kámoška?“

Nehodlala jsem odpovídat. V duchu jsem zvažovala možnosti úniku, protože tohle nevypadalo na přátelskej pokec a slušný rozloučení. Ten chlap se tvářil, že by mi nejradši ublížil. Nebo mě rovnou zabil, těžko říct.

„Tak co? Budeš zpívat?“ zabručel plešoun netrpělivě a pak se rozkročil a založil si ruce za zády v dominantním postoji, jako by mu to tu patřilo. „Nebo si spolu uděláme menší výlet a budeš mi vyprávět po cestě?“ dodal a mrknul na mě.

Zhnuseně jsem ucukla. Žádný výlet jsem vážně neměla v plánu. „Nasrat,“ řekla jsem proto sladce a ve vteřině vyrazila vpřed, ve snaze se kolem obra provlíknout ke dveřím a utéct. Jenže on to čekal, protože po mně okamžitě hmátl a chytil mě za cíp trička.

Zcela instinktivně jsem vystřelila loket vzhůru. Narazil do tvrdý kosti a ozvalo se lupnutí. Se zadostiučiněním jsem sledovala, jak se plešoun ohnul v pase a z nosu se mu spustila krev.

„Ty zasraná děvko!“ zavřískl a máchl po mně rukou, ale to už jsem uskakovala vzad a dál se pokoušela dostat ke dveřím. Než se mi to však podařilo, plešoun mě popadl za vlasy.

Vykřikla jsem bolestí a zavravorala, když se mnou smýkl zpátky do bytu. Zachytila jsem se o stěnu a jen tak tak se udržela na nohou.

Plešoun se na mě otočil, z nosu mu pořád tekla krev a tvář měl zkřivenou vzteky. Rozmáchl se, aby mi zasadil ránu do obličeje, ale mně se nějakým zázrakem podařilo mu vyhnout a jeho pěst se zaduněním narazila do zdi. Frustrovaně – a asi i bolestí – zařval, zatímco já se hbitě protáhla za něj.

Na to, abych utekla, jsem byla stále příliš blízko a nepochybovala jsem, že by mě bez obtíží zase chytil. A tak jsem zvolila jinou taktiku. Místo útěku jsem zaútočila.

Odrazila jsem se od země a skočila plešounovi kolem krku. Pětapadesátikilová holka takovému obrovi asi moc škody nezpůsobí, ale pořád jsem měla v ruce klíčky od Nateova pick-upu. Zareagovala jsem naprosto automaticky, když jsem mu je, aniž bych je pustila, vrazila do

trapézy. Jejich tupá špička pochopitelně nešla skrz kůži, ale... kurva ho to zbolelo. Zavyl a ošil se, aby mě ze sebe shodil. Pustila jsem se dobrovolně a seskočila co nejdál od něj. Zatímco si tiskl trapézu, vystřelila jsem na chodbu.

Minula jsem výtah a pak už jsem pádila ze schodů jako o závod. V ohbí schodiště jsem se odvážila krátce ohlédnout, abych zjistila, jak blízko chlap je, ale neviděla jsem ho. Pokračovala jsem pořád dolů a dolů, až se mi z tý spirály začala motat hlava. Ale pak jsem se konečně vyřítila do přízemí. Ve stejnou chvíli, kdy se ozvalo cinknutí výtahu.

Plešoun mi s vítězoslavným úsměvem zablokoval východ na ulici a s rozpraženýma rukama se zasmál. „Pojď ke mně, ty mrcho.“

Naprázdnou jsem polkla. Za mými zády byly jen jediný další dveře – a ty jistojistě vedly do nějakýho bytu. Neměla jsem, jak se dostat ven, aniž bych nevběhla plešounovi přímo do náruče.

Rozklepaně jsem ustoupila a pak mi došlo ještě něco. Vedle mě bylo schodiště mířící dál dolů do tmy.

Nehodlala jsem se vzdát.

Otočila jsem se na patě a zamířila na schodiště. Skočila jsem, abych získala nějaký náskok, a málem jsem ze schodů spadla, ale měla jsem štěstí a ustála to. Vystřelila jsem do prostorů garáže a nezastavovala. Nad hlavou mi ožilo automatický osvětlení, který postupně ozařovalo všechny zaparkované auta kolem. Obrovitý krémový pick-up svítil v moři tmavých sedanů jako maják.

Ty klíčky jsem měla stále v ruce.

Chvatně jsem stiskla tlačítko pro odemknutí auta, ozvalo se známý zapípání a světla pick-upu zablikala. Vrhla jsem se k němu jako o život, ani jsem nepřemýšlela nad tím, že moje řidičské schopnosti pořád nejsou nic moc, když jsem se vydrápala za volant a se srdcem až v krku nastartovala.

A pak jsem dupla na plyn. Chevrolet vyjel nebezpečně rychle, až jsem málem nestačila zkroutit volant a vyhnout se naproti stojícímu autu a plešounovi, který mi byl pořád v patách. Možná byla škoda, že jsem ho o pár čísel minula, ale nepokoušela jsem svoje štěstí a dál se řítila k výjezdu. K mojí – nebo Nateově – smůle byl koridor k horním

vratům příliš úzký. Ozvalo se skřípění kovu, když jsem hranou čumáku štrejchla stěnu. „Sakra!“ vyhrkla jsem a zpcenýma rukama na klíčkách hledala tlačítko k otevření vrat. Trvalo mi to, ale nakonec se podařilo a vyjela jsem do venkovní tmy ozářený pouličními lampami.

Jela jsem dost rychle. Sice hrozilo, že nabourám, ale pokud jsem měla mít nějakou šanci tomu chlapovi zmizet, nemohla jsem jet rychlostí nedozíravýho seniora. Netušila jsem, jestli plešoun někde poblíž neměl zaparkovaný vlastní auto, a teď už do něj neskáče a nepronásleduje mě. K mojí smůle Nateův kamion nebyl zrovna nenápadnej, aby ve městě splynul.

Nějakou dobu jsem jen bezcílně kličkovala ulicemi, ale pak jsem přece jen zvolnila tempo. Nevěděla jsem, kam bych měla jet. Domů k Derekovi? Jak bych mu to vysvětlila? Nejlogičtější by asi bylo jet na policii, ale co bych asi tak řekla jim? Kluk, kterýho jsem víc než rok neviděla a kterýho jsem sotva znala, se ztratil. A v jeho bytě mě napadl divný plešoun. Policie by z toho asi moc nevyvodila a poslali by mě k šípku stejně jako loni s Joannou. Tehdy jsem se ji snažila najít za pomoci Gillova bratra Garryho, který je detektiv. Jenže Joanna byla striptérka, feťačka a prostitutka. Kdo by hledal takovou ztracenou existenci? A Nate byl...

Povzdechla jsem si a roztržitě stočila auto směrem ke svým přátelům. Policie by chtěla vědět, jestli se Nate pohřešuje už víc než dvacet čtyři hodin – což jsem netušila, ale Gill by to možná vědět mohl.

Když jsem zastavovala před jejich bytovkou, ruce se mi chvěly. Adrenalin ze mě dočista vypřchal a dolehlo na mě vyčerpání, ale i strach.

Vyběhla jsem z auta a zvonila na zvonek, dokud mi Jessie neotevřela. Jakmile jsem se vřítla k nim do bytu, pobouřeně na mě vyvalila své modré oči. „Proboha, co blázníš? Víš, kolik je hodin?“

Ignorovala jsem ji a pohledem vyhledala Gilla, jehož mohutná postava se krčila na gauči. „Zavolej Nateovi,“ vyhrkla jsem.

Unaveně zamrkal. „Co?“

Přešla jsem k němu a netrpělivě mu vrazila do dlaně mobil, který spolu s haldou papírů a sladkých tyčinek ležel před ním na konferenčním stolku. „Zavolej Nateovi!“

„Proč bych měl volat –“

„Dělej!“ přerušila jsem ho vztekle a k mojí úlevě se přestal vyptávat, jen protočil oči a naklikal Nateovo číslo. Pak si telefon přidržel u ucha.

Trvalo to jen vteřinu, než se ozvalo mně až příliš známý oznámení, že volaný účastník není dostupný. Loni jsem tohle hlášení poslouchala každý den, když jsem se snažila dovolat Joanně.

Všechno se ve mně sevřelo, a zatímco si Gill odtahoval mobil od ucha, zhroutila jsme se na gauč vedle něj a složila si hlavu do dlaní.

„Co se stalo?“ zeptal se Gill a už nezněl ani otráveně, ani unaveně. Spíš vyplašeně – a k tomu měl zatraceně dobrý důvod.

„Šla jsem k Nateovi do bytu, ale byl tam vylomenej zámek a strašná spoušť. A pak mě tam napadnul nějaký chlápek,“ shrnula jsem s notnou dávkou paniky v hlase. Ve vteřině se v místnosti rozhostilo ticho. Oba mí přátelé na mě ohromeně civěli a já se pod jejich pohledem roztrásla ještě víc. Najednou se mi stáhlo hrdlo, až jsem málem nebyla schopná mluvit. „N-nevím, kde Nate je a co se mu stalo,“ vyrazila jsem ze sebe ztěžka a oči se mi zalily slzami.

Jessie si vjela rukama do vlasů a zaklela. Pak ke mně přistoupila a vzala mě za ramena. „Hádám, že stále platí, že jsi s ním nebyla v kontaktu,“ ověřila si, jako by snad byla možnost, že jsem jí při našem dnešním telefonátu lhala. Když jsem přikývla, spěšně se otočila na svého přítele. „Gille, kdy jsi s ním naposledy mluvil?“ vypálila.

Gill ještě chvíli mlčel, ale pak se probral ze strnulosti a potřásl hlavou. „Nemám tušení. Byli jsme posedět, ale to je tak... dva měsíce zpátky. Ale psali jsme si. Moment,“ řekl a znovu zvedl svůj mobil. Chvíli se v něm prohraboval, než rozklikl svoji a Nateovu konverzaci. Pak pobledl. „Je to už dva týdny, co mi naposledy napsal. A-ale to nic neznamená,“ dodal spěšně. „Nepíšeme si moc často.“

„Nechal tam svoje auto,“ pronesla jsem nešťastně. „Ale Diego byl pryč.“

Gill si promnul bradu, Jessie se poškrábala na hlavě. „Mohla bych zkusit obvolat nemocnice,“ navrhla.

Chmurně jsem přikývla, znělo logicky, že Nate v jedný z nich dost možná leží. Třeba dokonce v tý naší. Mohl ležet pár pater nade mnou,

zatímco jsem pracovala? Možná bych tam mohla zkusit zavolat sama a zeptat se... Zarazila jsem se. Najednou mi došlo něco nepříjemného. „Nevím, jak se Nate jmenuje.“ Nikdy mi svoje příjmení neřekl, ani jsem ho neslyšela od nikoho jiného. Věděla jsem jen, že jeho plný jméno je Nathaniel, ale to bylo všechno. A bylo to málo na to, abych ho hledala po nemocnicích.

Gill se mi zadíval do očí a jeho napjatý výraz znězně. „Jansen.“

Skrz stažený hrdlo jsem nasála vzduch do plic a otevřela jsem pusou, abych Gillovi poděkovala, ale pak jsem ji zase zavřela a odvrátila jsem se, aby neviděl emoce, který jsem měla vepsaný v tváři. Nevím, proč jsem se najednou cítila tak zranitelně.

Jessie odstoupila od gauče. „Jdu volat do nemocnic,“ oznámila nám a zmizela v ložnici.

Na chvíli se mezi mnou a Gillem rozhostilo ticho. Přerušil ho těžkým povzdechem. „Z naší poslední konverzace nevyplývalo, že by měl s něčím – nebo někým – problém.“

„A vážně jste se bavili natolik do hloubky, aby ti to řekl?“ zeptala jsem se. Nakonec ani to, že byl Nate alkoholik, Gill nevěděl, dokud jsem mu to neřekla. Prý měl podezření, ale Nate se mu s tím nikdy nesvěřil.

Gill si znovu povzdechl. „Máš pravdu.“

„Nesvěřoval se nikomu,“ zahučela jsem prázdně. Netušila jsem, proč byl Nate tak samotářský a tajnůstkářský... a mohla jsem jen doufat, že ještě někdy budu mít příležitost to zjistit.

„Co přesně se stalo v tom bytě? Nebo mezi váma?“ zeptal se Gill a nakrčil obočí. Hádala jsem, že mu už Jessie něco řekla, a i tak nemělo smysl před ním něco zatajovat. Pověděla jsem mu to samý, co jí, že mi Nate pravidelně posílal pohlednice – přičemž Gill provinile zrůžověl – a že se se mnou chtěl nejspíš setkat, ale neukázal se. Docela mě děsilo, že nepřišel, ne proto, že by mě nechtěl vidět, ale proto, že byl... Nechtěla jsem tu myšlenku ani dokončit. Řekla jsem Gillovi, jak jsem za Natem dnes spontánně jela, popsala jsem mu stav jeho dveří i bytu a své vyprávění jsem zakončila tím, jak mě napadl plešoun. „Proč se kolem vás dvou věčně dějou nějaký šílenosti?“ zeptal se, když jsem domluvila.